

Arrest

nr. 30 007 van 17 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die loco advocaat G. VANDENDRIESSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 oktober 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan.

1.6. Op 24 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 1 april 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een burger van de Unie, aangevraagd op 29.10.2008 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

▪ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: er werd geen bewijs van financiële steun in het verleden aangebracht. Tevens zijn de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende om betrokkene ten laste te nemen. (...)*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), namelijk geduid dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar moeder aangezien zij niet heeft bewezen dat zij in het verleden financieel gesteund werd en niet heeft aangetoond dat haar moeder over voldoende inkomsten beschikt om haar ten laste te nemen. De feitelijke en juridische gronden die aan de basis liggen van de bestreden zijn derhalve duidelijk weergegeven. Verzoekster kan bovendien niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu zij deze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat niet aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

3.1.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen ondermaats zijn en niet overeenstemmen met de werkelijkheid, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° De bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de neergaande lijn van een Belg, op voorwaarde dat deze bloedverwant ten laste is van deze Belg en hem begeleidt of zich bij hem voegt. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische ascendent. De vaststelling of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

Ter onderbouwing van haar stelling dat zij ten laste was van haar moeder legde verzoekster een attest van *“niet steunverlening”* vanwege het OCMW te Gent voor en een *“bewijs van behoeftigheid en onderhoud”* opgesteld door het dorpshef van Emirdag. Uit het attest van het OCMW kan afgeleid worden dat verzoekster niet gesteund wordt door het OCMW te Gent, maar blijkt niet dat zij ten laste is van haar moeder. In het *“bewijs van behoeftigheid en onderhoud”* geeft een dorpshef weliswaar aan dat de moeder van verzoekster regelmatig *“benodigdheden”* bekostigde, doch het is niet kennelijk onredelijk om deze gesolliciteerde verklaring op zich niet te weerhouden als voldoende bewijs dat verzoekster de facto ten laste was van haar moeder. Het dorpshef blijkt immers niet bijzonder goed geïnformeerd te zijn aangezien hij aangeeft dat de moeder van verzoekster als arbeidster werkt, terwijl de moeder van verzoekster reeds jaren een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontvangt.

Om te kunnen vaststellen dat verzoekster effectief ten laste was van haar Belgische moeder verzocht het bestuur haar uitdrukkelijk om stortingsbewijzen over te maken die aantonen dat zij in het verleden geldsommen van haar moeder ontving. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verzuimde om de gevraagde overtuigingsstukken over te leggen.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij gedurende twee jaar voorafgaand aan de aanvraag om in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie maandelijks ongeveer tweehonderd euro van haar moeder ontving. Zij beperkt zich ter onderbouwing van haar bewering evenwel tot het voorleggen van één enkel bankrekeninguittreksel dat dateert van na de datum waarop de bestreden beslissing genomen werd en waarvan het bestuur dus geen kennis kon hebben.

Er dient verder te worden benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om, teneinde te kunnen nagaan of een meerderjarige Turkse vrouw ten laste is van haar Belgische moeder, te vereisen dat zij met bewijskrachtige stukken aantoont dat zij in het dagelijks leven gesteund wordt door deze moeder die zelf een vervangingsinkomen geniet. De Raad kan trouwens niet inzien hoe verzoekster kan voorhouden dat

het bestuur ten onrechte oordeelde dat niet blijkt dat zij ten laste is van haar moeder, terwijl zij tevens bij haar verzoekschrift een loonbrief voegt waaruit blijkt dat zij als werknemer zelf in haar onderhoud kon voorzien.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uit het oog is verloren dat het gezinsinkomen ongeveer 1810 euro bedraagt, daar naast de uitkering ten belope van 760 euro per maand die haar moeder ontvangt, haar stiefvader ook een inkomen heeft van 1050 euro per maand, moet worden opgemerkt dat verzoekster naliet de inkomsten van haar stiefvader kenbaar te maken aan het bestuur.

Verzoekster kan bezwaarlijk stellen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet is uitgegaan van correcte feiten, nu deze zich volledig heeft verlaten op de gegevens die verzoekster zelf nuttig achtte om haar aanvraag te onderbouwen.

Er dient verder, gelet op de nieuwe overtuigingsstukken die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, gesteld te worden dat de Raad, in het kader van zijn wettigheidstoetsing, slechts rekening kan houden met de stukken die ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat zij geen enkele vraag of uitnodiging heeft gekregen om bijkomende inlichtingen of stukken over te maken en dat de beslissing aangaande haar verblijfsaanvraag niet werd uitgesteld voor bijkomend onderzoek. Zij betoogt dat het onredelijk en onzorgvuldig is om van haar in de huidige toestand te verwachten dat zij zou terugkeren naar Turkije. Zij stelt ook dat er sprake is van een schending is van de gewekte verwachtingen nu men op gemeentelijk niveau duidelijk te kennen heeft gegeven dat zij voor verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van een burger van de Unie in aanmerking kwam.

3.2.1. Er kan slechts opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 oktober 2008 verzocht werd om voor 28 januari 2009 bewijzen van geldstortingen voor te leggen en dat zij aan dit verzoek geen gevolg gaf. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat het bestuur zich beperkte tot een summier onderzoek, onzorgvuldig optrad en geen inspanning leverde om aanvullende inlichtingen te verkrijgen. Aangezien het bestuur gebonden is door termijnen waarbinnen een beslissing dient genomen te worden omtrent een verblijfsaanvraag (cfr. artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) kon de bestreden beslissing bovendien niet uitgesteld worden.

3.2.2. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

3.2.3. Uit het gegeven dat de gemeentelijke diensten zouden hebben aangegeven dat haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie *“in aanmerking kwam”* kan voorts niet afgeleid worden dat verzoekster mocht verwachten dat haar aanvraag, nu zij naliet de door het bestuur gevraagde stukken over te maken, zou ingewilligd worden. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster voert in een derde middel een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster betoogt dat er onmiskenbaar sprake is van een “*familiale cel*”, gezien zij bij haar moeder en stiefvader in Gent verblijft en dat de bestreden beslissing niet nodig is in een democratische samenleving. Zij stelt dat zij geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving en geïntegreerd is. Zij is van mening dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn beoordelingsmarge heeft overschreden en haar rechten heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 van het EVRM en dat dienaangaande de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd.

Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoekster erkent dat zij, nadat zijn in 1994 in het kader van een gezinshereniging naar België was gekomen, in 1999 opnieuw naar Turkije vertrok. Pas in 2008, dus na negen jaar, gaf verzoekster te kennen opnieuw haar moeder in België te willen vervoegen. Aangezien verzoekster negen jaar gescheiden leefde van haar moeder en andere verwanten in België en zij opteerde om een gezin in Turkije op te bouwen blijkt niet dat de familiale band tussen verzoekster en haar in België verblijvende gezinsleden dusdanig hecht is dat deze band valt onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Zelfs indien zou moeten verondersteld worden dat verzoekster effectief een nauwe band heeft met haar “*gezinsleden*”, dan nog moet opgemerkt worden dat een Staat het recht heeft om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23 218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756) en verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met de personen met wie zij nu plots opnieuw wenst samen te wonen in haar land van herkomst te verblijven. Verzoekster wist of behoorde bovendien te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zij niet kon aantonen dat zij ten laste was van haar moeder (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het “*gezin*” niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104 270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld. Aangezien de bestreden beslissing geen schending uitmaakt van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg geen proportionaliteitstoetsing door te voeren.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK